

רע"פ 1158/15 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 1158/15

לפני: כבוד השופט א' שהם

פלוני

המבקש:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, מיום 12.1.2015, בענ"פ 2088-09-14, שניתן על-ידי כב' השופטים: ד' ברלינר - נשיאה; ג' קרא - סג"נ; מ' סוקולוב

עו"ד שי נודל

בשם המבקש:

החלטה

1. לפניי בקשה לרשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופטים: ד' ברלינר - נשיאה; ג' קרא - סג"נ; מ' סוקולוב), בענ"פ 2088-09-14, מיום 12.1.2015, אשר בגדרו התקבל ערעור מטעם המדינה על גזר דינו של בית המשפט לנוער בבית משפט השלום בתל אביב-יפו (כב' הנשיאה ג' מור ויגוצקי) (להלן: בית משפט השלום), בת"פ 53567-02-11, מיום 21.7.2014.

בהחלטתי מיום 16.2.2015, הוריתי על עיכוב ביצוע עונש המאסר, שהושת על המבקש, עד להכרעה בבקשה לרשות ערעור.

רקע והליכים קודמים

2. בכתב אישום, שהוגש נגד המבקש, מסופר כי ביום 14.1.2011, סביב השעה 01:00, שהה א.ק. (להלן: המתלונן) במועדון בתל אביב. במועדון פרצה קטטה המונית, והמתלונן ניסה להרחיק את בן-דודו, שהיה מעורב בקטטה, מן המקום. בשלב זה, דקר המבקש את המתלונן בראשו, באמצעות סכין. המתלונן הפנה את ראשו לעבר המבקש, ואז דקר אותו המבקש דקירה נוספת ועמוקה בפניו. כתוצאה מכך, נגרמו למתלונן חתך בראשו; חתך עמוק בפניו, וקרע של עורק בפניו. בגין מעשים אלה, יוחסה למבקש בכתב האישום עבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 333 יחד עם סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין).
3. המבקש שוחרר למעצר בית, בפיקוח הוריו. ביום 26.1.2012, בשעת לילה מאוחרת, הפר המבקש את תנאי השחרור ויצא מביתו. ביום 20.2.2012, הפר המבקש את תנאי השחרור, פעם נוספת, כשהוא נוסע בקטנוע. שוטר שהיה במקום ביקש ממנו לעצור, אך המבקש עלה על המדרכה והמשיך לנסוע. בגין מעשים אלה, הוגש נגד המבקש כתב אישום נוסף, ובו ייוחסו למבקש שתי עבירות של הפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין, וכן עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין.
4. בהכרעת דין מיום 18.7.2012, לאחר הליך הוכחות, הרשיע בית משפט השלום את המבקש בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום הראשון. בהמשך, הודה המבקש במיוחס לו בכתב האישום השני, וביקש לצרף את הדיון בתיק זה לדיון בתיק הראשון.
5. בגזר דין, מיום 21.7.2014, שקל בית משפט, בין היתר, את הפגיעה הקשה במתלונן כתוצאה ממעשיו של המבקש. לצד זאת, ניתן משקל רב לתהליך השיקום שאותו עבר המבקש, לגילו של המבקש בעת ביצוע העבירות, ולמשך הזמן שחלף מאז ביצוע העבירות. לפיכך, השית בית משפט השלום על המבקש את העונשים הבאים: 6 חודשי מאסר בפועל, לריצוי בעבודות שירות; שנה מאסר על תנאי, למשך שלוש שנים, לבל יעבור המבקש עבירת אלימות מסוג פשע חמור; פיצוי למתלונן בסכום של 40,000 ש"ח; והתחייבות בסך 2,000 ש"ח.
6. המשיבה ערערה על קולת העונש לבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו. בפסק דין, מיום 12.1.2015, נקבע כי נוכח חומרת מעשיו של המבקש, "לא יכול להיות כלל ספק בצדקתו של הערעור". הוטעם בפסק הדין, כי עד להכרעת הדין המרשיעה, המבקש לא הביע חרטה על מעשיו, והכחיש שדקר את המתלונן. עוד צויין, כי התמסרותו של המבקש להליך הטיפול היא חלקית, והקשר שלו עם שירות המבחן מתאפיין בחשדנות. בית המשפט המחוזי הבהיר, כי שיקולי ענישתם של קטינים שונים, אמנם, משיקולי הענישה של בגירים, אך לא ניתן להותיר על כנו את העונש שנגזר על המבקש בבית משפט השלום. לפיכך, השית בית המשפט המחוזי על המבקש שנת מאסר לריצוי בפועל, מאחורי סורג ובריה, כשיתר חלקי גזר הדין יעמדו בעינם.

הבקשה לרשות ערעור

7. בבקשה שלפניי נטען, כי פסק דינו של בית המשפט המחוזי מבטא סטייה ניכרת ממדיניות הענישה הנהוגה בעניינים של קטינים, שהורשעו בעבירות דומות. נטען בנוסף, כי הפער בין גזר דינו של בית משפט השלום לבין פסק דינו של בית המשפט המחוזי מצדיק גם הוא כי תינתן למבקש רשות לערער. צוין בבקשה, כי המבקש הביע חרטה עמוקה על מעשיו, ושילם למתלונן את מלוא סכום הפיצוי. עוד צוין, כי המבקש השתלב במסגרות לימודיות ותעסוקתיות, וכן השתתף בסדנת כעסים, ואורח חייו הנורמטיבי מלמד על הצלחת ההליך השיקומי. נטען בבקשה, כי בית המשפט המחוזי התעלם מנסיבותיו האישיות של המבקש ומן התהליך השיקומי המשמעותי שהוא עבר. כמו כן, נטען כי חלוף הזמן ממועד ביצוע העבירות ועד להכרעת ערכאת הערעור בעניינו של המבקש, כמו גם שהותו במעצר בית במשך תקופה ממושכת, מצדיקים הקלה בעונש שהושת עליו.

דין והכרעה

8. לאחר עיון בבקשה ובצירופותיה, הגעתי למסקנה, כי חרף טענותיו של המבקש, לא קמה עילה ליתן לו רשות ערעור, ולפיכך דין הבקשה להידחות.

הלכה ידועה היא, כי רשות ערעור לעניין העונש לא תינתן אלא במקרים בהם ניכרת חריגה קיצונית ממדיניות הענישה המקובלת והראויה במקרים דומים (רע"פ 1078/15 קרקי נ' מדינת ישראל (15.2.2015); רע"פ 458/15 מחבוש נ' מדינת ישראל (22.1.2015); רע"פ 8992/14 רפאל נ' מדינת ישראל (20.1.2015)). העונש שהושת על המבקש איננו חורג לחומרה ממדיניות הענישה המקובלת והראויה במקרים דומים, גם כאשר מדובר בקטינים, והוא אף מבטא התחשבות ניכרת בשיקולים לקולה (השוו: רע"פ 1997/13 פלוני נ' מדינת ישראל (29.8.2013) (להלן: רע"פ 1997/13); רע"פ 1776/10 פלוני נ' מדינת ישראל (5.5.2010)).

יצוין, כי בנסיבות העניין, גם פער הענישה בין הערכאות איננו מצדיק ליתן למבקש רשות ערעור, ומלכתחילה העונש שהושת על המבקש בגזר הדין נטה לקולה יתר על המידה (ראו, בהקשר זה, רע"פ 8233/14 אללשווילי נ' מדינת ישראל (22.12.2014); רע"פ 7344/14 איגאסי נ' מדינת ישראל (27.11.2014); רע"פ 5809/14 מזרחי נ' מדינת ישראל (25.11.2014)).

9. למעלה מן הצורך ייאמר בקצרה, כי דין הבקשה להידחות גם לגופה. היותו של המבקש קטין בזמן ביצוע העבירה, אכן מהווה נתון בעל משקל במסגרת שיקולי הענישה. כפי שצינתי בע"פ 7516/12 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 10 (1.8.2013): "על בית המשפט ליתן משקל מיוחד לנסיבותיו האישיות של העבריין הקטין ולסיכויי שיקומו, כאשר השאיפה תהיה להעדיף, ככל האפשר, את האפיק השיקומי על-פני האפיק הענישתי". לצד זאת, יש ליתן את המשקל הראוי לשיקולי גמול והרתעה, אשר עוצמתם נגזרת מחומרת העבירה; ולפיכך, עצם העובדה שמדובר בנאשם שהוא קטין, איננה מקנה לו חסינות מפני עונש הכולל מאסר מאחורי סורג ובריוח (רע"פ 1997/13, בפסקה 6; רע"פ 5360/12 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 15 (28.3.2013)). בעניינינו, חומרת מעשיו של המבקש מדברת בעד עצמה. הדקירה הכפולה והנזק הקשה שנגרם למתלונן, מחייבים ענישה הולמת, ופעמים רבות חזרו בתי המשפט על הבעת סלידה ממעשי אלימות קשים ומיותרים, כגון זה שביצע המבקש.

10. יצוין, כי ההליך בבית משפט השלום, התמשך זמן רב, אך אין בכך כדי להועיל למבקש, כיוון שהתמשכות ההליך נועדה ליתן למבקש הזדמנויות חוזרות ונשנות להוכיח את השתלבותו בהליך שיקומי, ולא נגרם למבקש עוול כלשהו. נותר לקוות, כי ריצוי

עונש המאסר שהושת על המבקש, לא יפגע בהליך השיקומי, אשר המבקש, כך נטען, מצוי בעיצומו.

11. אשר על כן, הבקשה לרשות ערעור נדחית בזאת.

נוכח התוצאה, מתבטלת בזאת החלטתי מיום 16.2.2015. המבקש יתייצב לריצוי עונשו ביום 16.3.2015, עד לשעה 10:00, בימ"ר ניצן או על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות או דרכון ועותק מהחלטה זו. על המבקש לתאם את הכניסה למאסר, עם ענף אבחון ומיון של שירות בתי הסוהר, בטלפונים: 08-9787377 או 08-9787336.

ניתנה היום, ד' באדר התשע"ה (23.2.2015).

ש ו פ ט